

שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד (ויקרא כג, יט)^{קב}, ולפעמים פשוט כדי לחסוך מהקורא להאריך ולנגן מילים קטנות, כגון: מִי־אֶפֹּא (בראשית כז, לג)^{קבא}.

מחמת כובד כללי המקף, לא נאריך בהם^{קבב}, אך ענין אחד חשוב לדעת: בדרך כלל הקפת המילים פועלת כעין פיסוק, שהיא מקשרת מילים זה לזה – ומפרידה אותם מחברותיהן, לדוגמא: לֹא־תִטֵּן תֶּת־כֹּחָהּ (בראשית ד, יב), וְאֶשְׁתָּךְ וְנָשִׁי־כְנִיךָ (שם ו, יח), רֵעִי מְקַנְה־אֲבָרָם (שם יג, ז), יֵשֵׁב בְּאֶרֶץ־כְּנָעַן (שם פסוק יב), וְשָׁלַשׁ־עָשָׂרָה שָׁנָה (שם יד, ד), אֲשֶׁר־יִלְדֶּה־לּוֹ שָׂרָה (שם כא, ג), בִּימֵי קְצִיר־חֲטָטִים (שם ל, יד), לֵן בְּלִילָה־הָהוּא (שם לב, כב). בכל אלו, המילים המחוברות – הן המילים הקשורות יותר זו לזו^{קבג}.

ואף על פי כן, פעמים שאין זה כך, והמקפים מחברים דווקא בין שתי מילים שאינן מחוברות במשמעותן:

לדוגמא:	במקום:
נִשְׁמַת־רוּחַ חַיִּים (בראשית ז, כב).	נִשְׁמַת, רוּחַ־חַיִּים ^{קבד} .
אֲב־הֶמוֹן גֹּיִם (בראשית יז, ה).	אֲב, הֶמוֹן־גֹּיִם.
בְּכָל־יָד (במדבר לה, יח).	בְּכָל־יָד, יָד־קַבֵּה.
אֶרֶץ־זֵית שָׁמֶן (דברים ח, ח).	אֶרֶץ, זֵית־שָׁמֶן.

הערות וצייונים

סמוכה לפשטא (כמו שלמדנו בסעיף ה'). והרי סדרות של משרתים אינם 'לכתחילה'. ולפיכך הטעמים מקיפים וחוסכים משרת. אך ראה לעומת זאת מילים דומות: וְחִמֵּשׁ אֲמֹת רָחַב (שמות כז, א), ששם לא חששו הטעמים לסדרה של שני משרתים. **קב**. אילו לא היה מקף, היה כאן קטע בן ג' תיבות הדורש חלוקה נוספת: שְׁעִיר עִזִּים, אֶחָד. ובמקום אחר אנו מוצאים: שְׁעִיר עִזִּים, אֶחָד (במדבר כח, ל), ושם לא חסכו הטעמים את המפסיק, שהרי האתנחתא צריכה את ניגון הטיפחא להכין את ההפסק, כמו שלמדנו סעיף ד', ואין ענין 'לחסוך' אותה. **קבא**. אך אין זה קבוע, והרבה פעמים הטעמים אינם מקיפים את המילים, גם אם תיווצרנה סדרות של משרתים, או ריבוי מפסיקים, וגם אם המילה קטנה מדי. **קבב**. בספר טעמי המקרא פרק ז' מביא ארבעה סוגים של מקף: א. לפני משרת או אחריו. ב. לפני זרקא או שלישי. ג. לפני מילה זעירה. ד. המילה המוקפת כוללת רק הברה אחת סגורה המנוקדת בתנועה קטנה. וראה שם בהרחבה כללי המקפים. **קבג**. ולפעמים הוא בא יחד עם מפסיק: וּלְבָן־שֵׁנִים מִחֶלֶב (בר' מט, יב), וּבְכָל־עֶבְדָּהּ בְּשָׂדָה (שמות א, יד). **קבד**. ראה רש"י שם: נשימה של רוח חיים. וראה גם רד"ק שכתב שנשמט ורוח – שניהם מחוברים אל חיים, כאילו אמר: נשמט חיים ורוח חיים, ולפי זה לכאורה המקף מפסק כרבעי: נשמט רוח, חיים. אך בעיון בדוגמאות שמביא הרד"ק אנו מוצאים שבאופן כזה דווקא המקף מחבר להיפך: אֶת־מִסְפָּר מִפְקֹד־הָעָם (ש"ב כד, ט), מִבְּתָר וְטוֹב־לְבָנוֹן (יחזקאל לא, טז), וממ"נ אין המקף מפסק תמיד באופן אחד. **קכה**. כמו בְּאֶבֶן יָד (פסוק יז שם) – אבן מלא ידו, כך, כלי עץ – מלא ידו.